

Sygn. akt V CSK 283/20

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Anna Kozłowska

w sprawie z powództwa K. B. i S. B.

przeciwko T. S.A. w K.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 29 stycznia 2021 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powodów

od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)

z dnia 30 grudnia 2019 r., sygn. akt I ACa (...),

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Ta regulacja przesądza, że orzeczenie w przedmiocie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania zapada tylko po uprzednim dokonaniu oceny istnienia przyczyn określonych w powołanym przepisie, tylko one bowiem i ich uzasadnienie mogą być przedmiotem tzw. „przedsądu” i decydują o jego wyniku. Jednocześnie przypomnieć trzeba, że Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i jego rolą

nie jest korygowanie ewentualnych błędów w zakresie stosowania czy wykładni prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powołali przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., to jest występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, które sformułowali w następujący sposób :

a) czy w świetle art. 2 § 1 k.p.c. dopuszczalne było prawomocne oddalenie roszczeń strony powodowej (powództwa) w sytuacji przyjęcia przez sądy obu instancji na podstawie ustalonego stanu faktycznego w sprawie dwóch odmiennych koncepcji prawnych, tj. uznania przez Sąd pierwszej instancji, że droga sądowa jest niedopuszczalna, a przez Sąd drugiej instancji, że droga sądowa jest dopuszczalna, a mimo tego oddalenia w całości apelacji strony powodowej?

b) czy w świetle art. 2 § 1 k.p.c. i art. 278 § 1 k.p.c. w zw. z art. 227 k.p.c. zasadne było powoływanie przez Sąd pierwszej Instancji biegłego sądowego w sytuacji, gdy w ocenie Sądu Okręgowego droga sądowa była w niniejszej sprawie niedopuszczalna, a tym samym, czy prowadzenie przez okres ponad trzech lat postępowania sądowego i zobowiązanie strony powodowej do uiszczenia zaliczki na poczet wynagrodzenia biegłego było uprawnione i zasadne?

c) czy w świetle art. 2 § 1 k.p.c. w zw. z art. 199 § 1 pkt 1 k.p.c. Sąd pierwszej instancji był uprawniony do wydania merytorycznego orzeczenia w sprawie czy też wobec stwierdzonej niedopuszczalności drogi sądowej powinien był pozew odrzucić?

d) czy w świetle art. 379 pkt 1 k.p.c. Sąd drugiej instancji był uprawniony do oddalenia apelacji, w sytuacji, w której skarżący w treści apelacji podnosili - wbrew twierdzeniom Sądu pierwszej instancji - zachodzącą dopuszczalność drogi sądowej, a argumentację tę w całości podzielił Sąd drugiej instancji, ewentualnie czy wobec stwierdzonej przez Sąd drugiej instancji dopuszczalności drogi sądowej, Sąd ten nie był zobowiązany do uchylenia tak wydanego przez Sąd instancji orzeczenia (oddalającego powództwo przy równoczesnym stwierdzeniu niedopuszczalności drogi sądowej) i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania?

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Powołanie się przez skarżącego na istnienie istotnego zagadnienia prawnego wymaga przede wszystkim jego sformułowania, a ponadto przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o istotności przedstawionej wątpliwości, wskazaniu, że prowadzi do rozbieżnych ocen, że zagadnienie jest nowe, dotychczas nie rozstrzygnięte i że udzielenie odpowiedzi będzie miało ważne znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów w sprawach podobnych. Rozstrzygnięcie wątpliwości powinno mieć również wpływ na treść orzeczenia w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 listopada 2003 r. II CK 324/03; z dnia 7 czerwca 2005 r. V CSK 3/05; z dnia 13 lipca 2007 r. III CSK 180/07; z dnia 22 listopada 2007 r. I CSK 326/07, nie publ. oraz z dnia 26 września 2005 r. II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 - 16, poz. 243). Zagadnienie powinno być sformułowane jako abstrakcyjne, oderwane od konkretnych okoliczności danej sprawy.

Zagadnienia przedstawione przez skarżących nie spełniają tych wymogów, są efektem niezadowolenia z rozstrzygnięcia sądów dwóch instancji, wydanych po długotrwałym procesie.

Sąd pierwszej instancji istotnie, z powołaniem się na orzecznictwo Sądu Najwyższego, wskazał, że jeżeli przedsiębiorca przesyłowy dla wejścia na grunt i posadowienia tamże urządzeń przesyłowych legitymuje się decyzją wydaną w trybie art. 35 ustawy z dnia 12 marca 1958 r. o zasadach i trybie wywłaszczenia nieruchomości (Dz.U. z 1974 r., Nr 10, poz. 64 ze zm.), to dochodzenie odszkodowania za szkody związane z tą decyzją nie podlegają rozpoznaniu na drodze sądowej. Sąd Okręgowy zwrócił jednak uwagę, że brak akceptacji dla poglądu Sądu Najwyższego co do wyłączenia drogi sądowej, nie prowadził do uwzględnia powództwa o zapłatę wynagrodzenia za bezumowne korzystanie z nieruchomości, ponieważ przy podstawie prawnej tego roszczenia, to jest art. 224, ewentualnie art. 225 w związku z art. 230 k.c., decydujące znaczenie miało domniemanie dobrej wiary przedsiębiorcy przesyłowego, nie obalone w procesie przez skarżących, co skutkowało oddaleniem powództwa. Ten aspekt sprawy, przy stanowczym wskazaniu, że sprawa niniejsza jest sprawą cywilną, zdecydował również o treści rozstrzygnięcia Sądu Apelacyjnego, stąd też

eksponowanie w zagadnieniach prawnych kwestii niedopuszczalności drogi sądowej, nie przedstawia się jako istotne dla rozstrzygnięcia sprawy.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw